

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1108

08.06.2024 (135)

Михаел Кюнел

Втората революция Том II: Народната държава

Част 5

Наследник и изпълнител на старото работническо движение станаха националсоциализмът и фашизмът. Символично е, че през 1933 г. организациите на трудещите се - KPD, SPD и профсъюзите - на практика остават без масова подкрепа и трябва да приемат разпускането им без съпротива.

И също така е символ на прехода от марксисткото към националното работническо движение, че само националсоциалистическата народна държава изпълни старото искане и обяви деня на борбата на работническата класа, Първи май, за национален празник.

Нещо подобно постига и италианският фашизъм, чийто Дуче - Бенито Мусолини - въплъщава тази промяна в собствената си личност, тъй като първо е бил лидер на революционното крило на Социалистическата партия и главен редактор на централния орган "Аванти". Сега, навсякъде, където юмрукът вече не заплашваше, а отворената ръка беше протегната във фашистки поздрав, можеше да започне онова развитие, което интегрираше работниците в националната общност на равни начала, водеше работническото движение към победа, като оформяше национален социализъм, и слагаше край на класовата борба.

Това Volksgemeinschaft продължава да оказва влияние и до днес - поне в

Германия, където е реализирано по-енергично и решително, отколкото при фашизма.

Възраждането на реформаторския социализъм, социалдемократизма и профсъюзите след войната, което ни беше наложено, е не само реакционно, но в дългосрочен план застрашава единството на нашия народ, което се е родило с толкова големи трудности и жертви. Това политическо течение е изживяло себе си, не отговаря нито на реалностите, нито на нуждите на народа, нито дори на работническата класа, и в най-добрия случай може да донесе катастрофа.

От средата на 60-те години марксизмът завладява голяма част от младия интелектуален елит на нашия народ. Ядрото на този "неомарксизъм" беше и си остана студентското движение, което на свой ред скоро стана жертва на идеологическата задънена улица. Революционната искра не се разпространи сред работническата класа, защото буржоазното класово високомерие на студентите-марксиста пренебрегваше потребностите на широките народни маси, като дори ги осмиваше като "дреднобуржоазни идеи".

Последицата от това е провалът на студентското движение и разцепването му на въоръжени революционери, реформаторски социалисти, ортодоксални комунисти, маоисти/сталинисти, недогматични социалисти и др. Ние се интересуваме само от последните, които през последните години постигнаха доста политически успехи:

Частта от Новата левица, която е организирана например в антиядреното движение и в алтернативните групи и списъци, трябва да бъде възприемана доста сериозно от идеологическа гледна точка. Тук действат млади идеалисти и революционери. Както вече обясних във "Вяра и борба", на тези млади хора трябва да се обясни, че ако започнат постепенно да се откъсват от марксистките догми и да търсят нов вид социализъм, те неизбежно ще попаднат под влиянието на фашистки - ако не и националсоциалистически - идеи.

Откакто недогматичната левица започна сериозно да се занимава със слабостите на марксистката догматика, тя неусетно се приближава към нас, без да иска, без да го осъзнава и запазвайки безсмислената си псевдоморалистична "антифашистка" фразеология.

И така, националсоциалистите и недогматичните социалисти - макар и също маоисти/сталинисти - са съгласни по различни точки на критика на капитализма и антисемитизма, и двамата се противопоставят на разделението и подчинението на света между капитализма и мозаечния

комунизъм, търсят трети път между свръхсилите и тяхната идеология; и са революционери. Новата левица започва да открива националния въпрос, докато ние забелязваме, че корпоративизмът и расоводемократичните идеи имат някои общи неща.

А понякога, в периферията на политическите спорове, и двете страни имат невероятни идеологически срещи: На митинги срещу съветския империализъм, в подкрепа на палестинската революция, в знак на протест срещу унищожаването на околната среда.

Разбира се, несъвместимостите винаги преобладават, тъй като левите действат на базата на съвсем различно отношение към живота, а националсоциализмът остава надеждна защита срещу всякакъв вид робство в марксистки одежди, но доколкото младите леви започват да се съмняват в марксистките догми, все пак, както и преди, има допирни точки между "десните отляво" и "левите отдясно", между недогматичните социалисти и революционните националсоциалисти. Трябва да използваме тези щрихи, за да върнем на тези заблудени млади идеалисти вярата в техния народ, без да им отнемаме мечтата за революция.

Но носител на революцията е целият народ, а не пролетариатът.

Формирацията революцията е националсоциализмът. В националсоциализма всички национални, социалистически и революционни течения в крайна сметка се обединяват и оформят бъдещата народна държава. Желанието на работниците не е да изпълнят задачата, която Карл Маркс е предвидил за тях. Работникът може да бъде принуден да я изпълни само със сила. Целта на работника е по-скоро да се превърне в равноправен и уважаван член на Volksgemeinschaft. Именно за това се бори Националсоциалистическата германска работническа партия!

Ето защо, ако искаме да създадем народна държава, а не диктатура на партията, трябва да се обърнем към народа, вместо да възлагаме на пролетариата задача, която той не може и не иска да изпълни.

Някои ентузиастични идеалисти работят за цялото ЧОВЕЧЕСТВО. Нека и тук се въздържим от факта, че както висшите финанси, така и комунистическата ръководна клика - и двете под ционистко влияние - злоупотребяват с тези тенденции, за да продължат изграждането на планираната от тях световна принудителна държава. Дори и без тази злоупотреба идеологията на човечеството би останала пагубна заблуда. Вярно е, че за пръв път в своята история човечеството е изправено пред почти неразрешими глобални проблеми, които вече не могат да бъдат

преодолени в рамките на националните държави и които изискват общи, всеобхватни мерки.

Но опитът ни учи, че сътрудничеството или дори сливанията са възможни само когато има голяма обща задача или опасност, която застрашава живота на всички. Нито едното, нито другото е възможно, когато се има предвид цялото човечество. Напротив:

Белият свят би загинал, ако възприемаше задачата си като насърчаване на останалата част от човечеството по начина, по който изисква абстрактната планетарна справедливост. Не бихме могли да поддържаме стандарта си на живот, нито нивото си на техническо и научно развитие, а расовата ни слабост би поставила под въпрос дори биологичното ни оцеляване при тези обстоятелства.

Конфликтите на интереси и цели между расите са толкова фундаментални и непримирими, че всепланетарните решения ще останат напълно немислими за много дълго време. Не се вижда и никаква голяма обща заплаха. Вярно е, че проблемите на следващото хилядолетие изискват наднационални, политически единици - но на расова основа!

Белият свят е този, който се сблъсква с общи задачи и е изложен на същите опасности, а не човечеството. Затова и нашата цел е арийската общност на народите, а не нереалистичната, възторжена представа за човечеството, което не съществува като единство и в обозримо бъдеще може да съществува в най-добрия случай като смразяваща заплаха от доминираното от ционистите робовладелско общество, в което бялата раса ще бъде принудена или съблазнена да се размножи и така ще изчезне от света.

Съюзите и обединенията с чужди расови народи са възможни и полезни - както някога оста Берлин - Токио или в бъдеще обединението на римското земно кълбо. Това са изискванията на една отговорна национална политика.

"Човечеството", от друга страна, си остава илюзия, която забравя расовата борба като основен факт, защото е готова да се предаде. Вечният мир е заблуда - и дори не особено красива! Защото той означава край на един свят, какъвто го познаваме, свят на борба и мъжки изпитания. Това би било парализиращото последно състояние на една умираща раса, която се е оттеглила в мрачния ъгъл на световната история и чака да види кой ще ѝ дръпне шалтера и ще разнесе месото.

Видяхме, че материализмът е нехуманен, че религиозният отпечатък е отминала историческа епоха и че привързаността към свободата на

индивида, към пролетариата или дори към човечеството е отклонение от човешката мисъл. Така нашият интелект, подобно на вечния закон на природата, ни насочва към основната структура на целия живот:

Отново признаваме истините на националсоциализма - независимо дали ни харесват, или не.

Доколкото ми е известно, именно нашите английски другари първи след войната обобщиха тази основна истина в краткия и запомнящ се лозунг, който днес определя политическата дейност на националсоциалистите в целия арийски свят:

За расата и нацията!

За расата и нацията!

Внимателният читател може би е забелязал, че често съм споменавал разликата в оценката на националсоциализма и фашизма. В този момент е полезно да обясня разликата. Не правя това, за да създам разрыв между нас и нашите другари фашисти или дори за да докажа, че фашизмът е погрешен:

Фашизмът е единственият мироглед в нашата културна сфера, който не е враждебен на националсоциализма. Преди, по време на войната и след нея фашистите се сражаваха рамо до рамо с нас, в началото - през двадесетте години - фашистката революция беше блестящ пример и окуражаващ сигнал за нас - **Адолф Хитлер: "Кафявата риза вероятно никога нямаше да съществува без черната риза"**.

Въпреки това националсоциализмът не е просто германски фашизъм. Разбира се, приликите във формата и съдържанието преобладават, а разликите се замъгляват допълнително от факта, че в почти всички фашистки движения в белия свят е имало и има националсоциалистически течения. А някои от тези движения се наричат фашистки вместо националсоциалистически само от съображения за политическа тактика.

Ако наречем национализма, социализма - разбиран като корпоративна идея за народна общност - и знанието за значението на расата съществени основи на нашата вяра и видим в капитализма, комунизма и ционизма нашите основни врагове, бързо ще забележим съществената разлика - фашизмът не е непременно расистки и не вижда в ционизма враг при всички обстоятелства.

Ето защо след войната е имало фашистки държави, но не и

националсоциалистически, независимо от расовия произход на тези системи. Най-известните сред тях са:

Аржентина при Перон, Индонезия при Сукарно, Египет при Насър и африканска Гана при Кваме Нкрума. Да - при екстремни обстоятелства ционизмът може да се опише като вид еврейски фашизъм.

И така, докато националсоциализмът съзнателно се ограничава до бялата раса и поради това запазва и своето идеологическо единство и сплотеност поради общите проблеми, задачи и интереси - например никога не може да има сериозен конфликт между германския, английския или американския националсоциализъм - , в случая с фашистките движения трябва да знаем, че съюзите първо трябва да бъдат сключени и договорени и не са непременно резултат от идеологическите сходства.

Фашизмът, поради липсата на расова основа, също е по-ориентиран към държавата и нейната форма, отколкото ние. Неговият национализъм понякога е по-старомоден и не е ориентиран към бъдещето - държавен национализъм вместо народен национализъм като нашия. Затова в краен случай са мислими конфликти и дори войни между фашистки, но никога между националсоциалистически държави.

Трябва да уважаваме това, ако белите народи решат да изберат фашизма вместо националсоциализма, но другарите трябва да са наясно с проблемите, свързани с това решение. Ето защо за първи път изразих толкова ясно различията между двете идеи, без да искам да разрушавам старото, изпитано другарство между националсоциалистическата и фашистката революция.

В това се състои смисълът на нашия личен и национален живот. Борбата за оцеляване и за нов разцвет на арийското човечество слива нашата малка същност с могъщия поток на историята. Пред очите ни се издига мечтата за нова напреднала цивилизация. След няколко години ариецът ще навлезе в новото хилядолетие на своето историческо съществуване. Само от нас зависи дали то ще се превърне в надгробна плоча или в паметник на едно ново величие.

Ние, националсоциалистите, искаме да формираме реда на следващото хилядолетие! Не можем да предположим как ще изглежда този нов ред. Ние стоим с туптящи сърца пред портата към една невъобразимо велика, красива и смазваща култура. Вече няма да я видим, но ние проправяме пътя към нея.

Кой може да каже как ще изглежда една империя, в която ариецът отново ще може да се докаже като създател на култура, империя, която един ден ще

разполага със знанието и всички богатства на тази земя? И не само този арийски световен ред е нашата цел. Зад него се крие още една тайна мечта, последната, скрита цел: Новият човек!

Ницше казва: *"Човекът е нещо, което трябва да бъде преодоляно"*. Тук ние стоим с вяра и потрес пред най-външната и последна граница на нашия националсоциалистически мироглед, зад която единствено ще се разкрие смисълът на развитието на целия живот, смисълът на еволюцията. Човешкото същество, което изчерпва всичко, което се крие в него, което си поставя за цел да завладее вселената и да победи времето, човешкото същество, което разбира себе си само като мост към нещо невъобразимо велико и ново, което се осмелява да направи следващата стъпка в еволюцията.

Тук боецът трябва да мълчи, само поетът може да говори. За тези, които усещат в себе си чувството за величие, "Заратустра" на Ницше може да им даде представа за последните неща.

Това е мечта, която стои зад всичко. Мечта, стара колкото арийската раса:

Навсякъде арийският човек строи могъщи храмове, високи кули и пирамиди, за да се доближи до небето и да достигне звездите. Днес ние нямаме по-голяма привилегия от това да схванем това кътче от тайната на нашето историческо битие и живот.

Нашият копнеж е за Новия човек, който оправдава и завършва историята на човечеството. Човекът е нещо, което трябва да бъде преодоляно.

Единствено националсоциализмът, който обединява в себе си всички сили и възможности на арийската раса, може да формира и отгледа Новия човек, тъй като това развитие е колкото духовно, толкова и биологично обусловено. Ние ще се опитаме.

За расата и нацията!

NS KAMPFRUF
KAMPFGESAMTHEIT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITSPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
September 1934 26. April 2007 (132)

Der Kampf geht weiter !

Belang haben nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 an die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Jahrelange von Verbotswort, Verurteilung, Verfolgung und Verhöhnung haben nicht abgelenkt, das Kern der gesamten Idee unseres hoch geliebten Führers Adolf Hitler zu entwickeln.

Alle Nationalsozialisten sind weiterhin offenkundig Täter und Kampfgesamtheiten. Schicksal an Schicksal im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.

Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Gefahr des biologischen Völkermord ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der verabschiedete Vertrag ist aber nicht, das Volkermord – gegen alle weißen Völker (V) – abgelehnt. Keine Mittel und Erfindungen, Überführung und Kampferneuerung.

Ob "legal" oder "illegal", ob im Wahlkampf oder im Innenkampf, ob im Propagandakampf bewaffnet oder auf einem Schicksalsspiel andere Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hitl Hitler!
Gottard Lauth

НС уведомителен бюлетин
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Преден доклад
Интервю с Моли**
Трета част

NSK: Настоящите ни проекти очевидно са свързани с философия и изкуство.

Моли, опитете мисленето си за влиянието на тези теми в политиката.

Моли: Опитвам се да обновявам фотографично, но най-вече съм се концентрирала върху Адолф Хитлер и Армията на човечеството (www.themorningthreemile.com/ truth.htm). Вече съм на 21 страници, а имам още толкова много за правене. Изучаването на Втората световна война е абсолютно минало поле от информация. Търсех информация за едно нещо и открих още две неща, които трябва да прочетем. Чувстваме се малко като артефакт, който открива

the **NEW ORDER**
Number 176 (132) Founded 2017 April 26, 2022 (132)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware contemporary and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture dilution, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hitl Hitler!
Gottard Lauth

**NSDAP/AO е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!**

Печатни и онлайн периодични издания на много езици

Стотици книги на много езици

Стотици уеб-сайтове на много езици

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!